

3) łagodzi się o połowę karę pozbawienia wolności w rozmiarze powyżej lat 5 do lat 15, jak też orzeczoną obok niej karę grzywny, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach na wniosek prokuratora sąd może nawet sprawcę uwolnić od kary.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do popełnionych przed dniem 15 lipca 1969 r. przestępstw, które w myśl art. 7 pkt 2—10 nie podlegają amnestii, jak również do przestępstw trwałych, jeżeli sprawca zgłosi się do organu powołanego do ścigania przestępstw nie później niż do dnia 31 grudnia 1969 r. i ujawni istotne okoliczności czynu oraz osoby, które z nim współdziałały w dokonaniu tego przestępstwa.

Art. 9. 1. W razie zbiegu przestępstw podlegających amnestii stosuje się amnestię do każdego ze zbiegających się przestępstw. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego amnestii z przestępstwem nie podlegającym amnestii stosuje się amnestię do przestępstwa podlegającego amnestii.

2. Po zastosowaniu amnestii w miarę potrzeby orzeka się karę łączną na ogólnych zasadach.

Art. 10. 1. Do kar już złagodzonych w drodze łaski stosuje się przepisy ustawy, biorąc za podstawę karę złagodzoną.

2. Jeżeli w drodze łaski złagodzone jedynie karę łączną, uważa się, że kary wymierzone za poszczególne zbiegające się przestępstwa zostały złagodzone do wysokości złagodzonej kary łącznej.

Art. 11. 1. Kary darowane na podstawie art. 3 ust. 1 oraz art. 8 ust. 3 pkt 2 podlegają wykonaniu w wysokości, w jakiej były uprzednio orzeczone, jeżeli osoba, której karę darowano, popełni w okresie dwóch lat od darowania kary umyślne przestępstwo podobne, za które orzeczono karę pozbawienia wolności, a poprzednio wydane orzeczenie o zastosowaniu amnestii ulega uchyleniu.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może odstąpić od zastosowania przepisu ust. 1.

3. Na poczet kary pozbawienia wolności zalicza się okres, przez który sprawca był już, do chwili zwolnienia go z aresztu śledczego lub zakładu karnego na podstawie amnestii, pozbawiony wolności w danej sprawie.

Art. 12. 1. Amnestię stosuje sąd właściwy do rozpoznania danej sprawy.

2. W stosunku do osób odbywających karę pozbawienia wolności, jeżeli nie zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej — amnestię stosuje sąd wojewódzki, w którego okręgu skazany odbywa karę, a w zakresie właściwości sądów wojskowych — sąd wojskowy; sąd orzeka na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

3. W postępowaniu przygotowawczym amnestię stosuje prokurator.

4. W sprawach o przestępstwa skarbowe podlegające orzecznictwu organów finansowych oraz o wykroczenia amnestię stosuje właściwy organ administracji państwowej.

Art. 13. 1. Orzeczenia w przedmiocie amnestii zapadają w formie postanowień, chyba że amnestię zastosowano w wyroku; w sprawach rozpoznawanych przez sąd po wejściu w życie ustawy, o darowaniu lub złagodzeniu kary orzeka się w wyroku.

2. Na postanowienie w przedmiocie amnestii służy zażalenie. W wypadkach, o których mowa w art. 12 ust. 2, zażalenie rozpoznaje sąd wojewódzki lub sąd wojskowy w składzie trzech sędziów.

Art. 14. 1. Oskarżony lub podejrzany, w stosunku do którego umorzono postępowanie na podstawie ustawy, może najdalej w ciągu 30 dni od daty doręczenia mu lub ogłoszenia postanowienia o umorzeniu postępowania złożyć organowi, który wydał postanowienie, wniosek o rozpoznanie sprawy.

2. W razie złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy postępowanie toczy się w dalszym ciągu na zasadach ogólnych; w razie uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa podlegającego amnestii, stosuje się amnestię.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w wypadku umorzenia postępowania na rozprawie po zamknięciu przewodu sądowego.

Art. 15. 1. W wypadkach, o których mowa w art. 11, orzeka sąd właściwy do rozpoznania sprawy o przestępstwo, w której na podstawie amnestii darowano karę.

2. Sąd orzeka na posiedzeniu niejawnym, chociażby amnestię zastosowano w wyroku.

3. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

Art. 16. Postępowanie w sprawach amnestii prowadzi się zgodnie z przepisami obowiązującymi w postępowaniu przed organem, który je prowadzi, jeżeli przepis niniejszej ustawy inaczej nie stanowi.

Art. 17. Przy zwalnianiu z zakładów karnych i aresztów śledczych na podstawie amnestii stosuje się następujące zasady:

- 1) w pierwszej kolejności podlegają zwolnieniu:
 - a) kobiety, które do dnia wejścia w życie ustawy sprawowały nad dzieckiem w wieku do 16 lat pieczę, do której są obowiązani rodzice;
 - b) osoby, które do dnia wejścia w życie ustawy ukończyły — kobiety 50 lat, mężczyźni — 60 lat;
 - c) osoby, które w chwili popełnienia przestępstwa nie ukończyły lat 18;
 - d) osoby tymczasowo aresztowane;
- 2) inne osoby niż wymienione w pkt 1 podlegają zwolnieniu w kolejności, którą organ stosujący amnestię określa stosownie do wysokości kary i warunków przystosowania do życia na wolności osoby zwalnianej, w każdym razie w okresie nie przekraczającym 1 miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem 22 lipca 1969 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *M. Spychalski*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

152

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lipca 1969 r.

w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom wyższych studiów zawodowych w niektórych akademiach wojskowych.

Na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz. U. z 1965 r. Nr 14, poz. 102 i z 1968 r. Nr 46, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. Absolwentom wyższych studiów zawodowych, utworzonych przez Ministra Obrony Narodowej na niektórych wydziałach Wojskowej Akademii Technicznej imienia J. I. Dąbrowskiego oraz na wydziałach technicznym i do-

wódczym Wyższej Szkoły Marynarki Wojennej imienia Bohaterów Westerplatte — Wojskowa Akademia Techniczna i Wyższa Szkoła Marynarki Wojennej nadają tytuł zawodowy inżyniera.

§ 2. Absolwentom wyższych studiów zawodowych, utworzonych przez Ministra Obrony Narodowej na wydziale ekonomiczno-wojskowym Wojskowej Akademii Politycznej imienia Feliksa Dzierżyńskiego — Wojskowa Akademia Polityczna nadaje tytuł zawodowy dyplomowanego ekonomisty.

§ 3. Bliższe określenie tytułu zawodowego inżyniera w zależności od kierunku wyższych studiów zawodowych w Wojskowej Akademii Technicznej i w Wyższej Szkole Marynarki Wojennej ustala Minister Obrony Narodowej

w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1960 r. w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom wyższych studiów zawodowych w Wojskowej Akademii Technicznej i w Wyższej Szkole Marynarki Wojennej (Dz. U. Nr 59, poz. 328).

§ 5. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Obrony Narodowej oraz Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

153

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 lipca 1969 r.

w sprawie uznania „Związku Bojowników o Wolność i Demokrację” za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46 i 47 Prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 808 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie „Związek Bojowników o Wolność i Demokrację” uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Stowarzyszeniu „Związek Bojowników o Wolność i Demokrację” nadaje się statut, który ustala i ogłasza Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz zainteresowanym ministrom.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

154

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 czerwca 1969 r.

dotyczące przystąpienia Hiszpanii do Konwencji w sprawie zgody na zawarcie małżeństwa, najniższego wieku małżeńskiego i rejestracji małżeństw, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 10 grudnia 1962 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 5 ustęp 2 Konwencji w sprawie zgody na zawarcie małżeństwa, najniższego wieku małżeńskiego i rejestracji małżeństw, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 10 grudnia 1962 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 9, poz. 53), Rząd Hiszpaniiłożył dnia 15 kwietnia 1969 r. Sekretarzowi Generalnemu

Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument przystąpienia do powyższej konwencji.

Zgodnie z artykułem 6 ustęp 2 konwencji wejdzie ona w życie w stosunku do Hiszpanii dnia 14 lipca 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34,
ul. Powiśńska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.